

MARKÓ BÉLA

KOLOZSVÁRI FANTÁZIA

Fadrusz János szobrának restaurálása után

Arról volt szó, hogy bent a ló hasában
várnak a megfelelő pillanatra,
ellátták őket étellel, itallal
száz esztendőre, mindenféle jóval,
de nem úgy történt, mint Trójában hajdan,
nem kintről jöttek, hanem itt maradtak
készenlétben, hogy amikor majd szükség
lesz rá, hát rögtön szólnak az utódok,
egyébként is az emlékmű körül kint
kezdettől állt már néhányuknak szobra,
s várták a jelt, hogy segíteni kell-e,
miközben hallgatták, ahogy a város
megváltozik, a patkócsattogásból
éles motorzaj, zúgás, pufogás lesz,
ám a sötétben nem lehetett tudni,
hány év is telt el, hiszen bent megállott,
nem ment előre az idő, bár néha
mégiscsak felneszeltek, hallgatóztak
kifelé, hogy egy-egy elcsukló hangú
fiú vagy lány másnapra is találkat
adott ugyanoda, Mátyás királyhoz,
vagy annyit mondtak csak: ide a lóhoz,
olyankor már-már bent is fényesség lett,
de végül mégsem, teltek-múltak lassan
az évek, mind több lett az ismeretlen
beszéd, és egyre kevesebbet értett,
aki időnként kifelé figyelt még,
hangos tömeg, szónoklatok is olykor,
később rikácsolás, dulakodás is,
majd jajgatás, káromkodás meg sírás,
és senki sem jött, hogy szólítsa őket,
míg itt is, ott is egyre rozsdásabban
nyikorogtak az illesztékek, ennyi
jelezte még, hogy tényleg réges-régen
itt vannak, már több emberöltő óta,
csak ők nem öregedtek, vagy ki tudja,
aztán mégis kibontották a szobrot,
de persze nem ez volt a jel, csak ráfért
már a javítás, s hogy a fény betódult
a bronzlapok közé, nem volt ott senki.